

Sygn. akt I UK 229/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania S. K.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w K.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego organu
emerytalnego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 r. oddalił apelację ubezpieczonego S. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 10 stycznia 2013 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w K. z dnia 27 sierpnia 2012 r., odmawiającej mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej ze stanowiska Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego z grupą uposażenia U-8 (generał brygady) od dnia 21 grudnia 1995 r. (pkt I wyroku) oraz zasądził od ubezpieczonego na rzecz

organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny stwierdził, że powierzenie ubezpieczonemu (rozkazem dziennym Dowódcy (...) Okręgu Wojskowego nr (...) z dnia 1 października 1993 r. oraz rozkazem dziennym Szefa Sztabu Wojskowego w K. nr (...) z dnia 29 września 1993 r.) czasowego pełnienia obowiązków na stanowisku Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Akademii Obrony Narodowej od dnia 1 października 1993 r. (z których zwolniony został rozkazem nr 18 Dowódcy KOW z dnia 31 sierpnia 1994 r.) nie powodowało zwolnienia go z dotychczas zajmowanego przez niego stanowiska Szefa Wydziału Operacyjnego w Wojewódzkim Sztabie Wojskowym w K. (§ 58 ust. 4 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 28 lipca 1992 r. w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych, Dz.U. Nr 60, poz. 305 ze zm.). W okresie czasowego pełnienia powierzonych obowiązków służbowych (od października 1993r. do zwolnienia z zawodowej służby wojskowej) ubezpieczony nie pobierał uposażenia według stawki U-8 (należnego Szefowi Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w stawce generała brygady, a jedynie dodatek wyrównawczy do stawki uposażenia U-11, przynależnego do zajmowanego stanowiska Szefa Wydziału Operacyjnego WSW oraz stopnia wojskowego - pułkownika powyżej 35 lat służby (zgodnie ze stawkami uposażenia według stanowiska służbowego i według stopnia wojskowego, określonymi odpowiednio zarządzeniami Ministra Obrony Narodowej: Nr 10/MON z dnia 6 lutego 1996 r. w sprawie uposażenia według stanowiska służbowego żołnierzy zawodowych oraz Nr 16/MON z dnia 14 czerwca 1995 r. w sprawie uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych). Prawidłowo zatem przyjął Sąd Okręgowy, że ostatnio zajmowanym przez ubezpieczonego stanowiskiem służbowym było stanowisko Szefa Wydziału Operacyjnego Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K. i przynależne do tego stanowiska uposażenie, które stanowiło podstawę wymiaru świadczenia emerytalnego (art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.)

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając naruszenie: 1/ art. 217 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez

nierozpoznanie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków i nie dopuszczenie dowodów z dokumentów na okoliczność sfalszowania wyciągu z rozkazu dziennego nr 18, 2/ art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych przez błędną wykładnię zwrotu „na ostatnio zajmowanym stanowisku”, 2/ art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.) przez „niewłaściwe jego zastosowanie polegające na wstecznym jego zastosowaniu”, 3/ art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (według stanu prawnego w dniu 1 października 1992 r.) przez jego niezastosowanie. Okolicznością przemawiającą za przyjęciem skargi do rozpoznania jest występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, które skarżący sformułował następująco: „użyty w przepisie art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (...)zwrot: ‘uposażenie należne żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku’ należy pojmować jako stanowisko, które żołnierz zawodowy faktycznie zajmował, chociażby jego zatrudnienie było tymczasowe, a nie wynikało z rozkazu personalnego Ministra Obrony Narodowej (Czasowe powierzenie obowiązków na innym stanowisku służbowym uprawnia do wyższej emerytury, ze względu na funkcjonalne powiązanie emerytury z uposażeniem)”. Ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ do stanu z dnia 1 października 1993 r. (data wydania rozkazu dziennego Dowódcy (...) Okręgu Wojskowego) Sąd Apelacyjny błędnie zastosował art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, podczas gdy należało zastosować art. 35 ust. 1 tej ustawy.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości oraz uwzględnienie „powództwa o wysokość świadczenia”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od organu na rzecz skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jednocześnie na podstawie art. 25 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. lub w związku z art. 398²¹ k.p.c. wniósł o przeprowadzenie dochodzenia w zakresie wartości przedmiotu zaskarżenia.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniosł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych podstaw. Bezzasadny okazał się zarzut naruszenia przepisu prawa procesowego (art. 217 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.), ponieważ Sady obu instancji trafnie i prawidłowo argumentowały, że wnioski dowodowe skarżącego zmierzały do bezpodstawnego i bezzasadnego zanegowania miarodajnych ustaleń o wyłącznie okresowym (czasowym) powierzeniu mu przez dowódcę [...] OW funkcji p.o. szefa WSZW (na okres oddelegowania etatowego szefa WSZW do Akademii Obrony Narodowej). Na powierzonym okresowo stanowisku służbowym skarżący nadal pobierał dotychczasowe uposażenie oraz wyłącznie dodatek wyrównawczy do stawki uposażenia adekwatnej do czasowo powierzonej mu funkcji służbowej. Z powyższego wynikało, że status prawny i wysokość należnego uposażenia na ostatnio zajmowanym stanowisku były adekwatne do określonego rozkazem personalnym Ministra Obrony Narodowej stanowiska służbowego szefa wydziału operacyjnego WSZW, którego skarżący nie objął „powrotnie” po zwolnieniu go z cz.p.o. szefa WSZW wskutek personalnego „zamieszania” spowodowanego wyznaczeniem przezeń innego oficera na etatowe stanowisko szefa wydziału operacyjnego WSZW, które skarżący zajmował przed czasowym powierzeniem mu funkcji p.o. szefa WSZW. Takie wiążące ustalenia faktyczne (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wykluczały zarzut oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, która okazała się oczywiście bezzasadna wobec utrwalonej jurysdykcyjnej linii interpretacyjnej, że ostatnio zajmowane stanowisko służbowe dla celów emerytalnych określa rozkaz personalny Ministra Obrony Narodowej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r., II UZP 5/05, OSNP 2005 nr 1-2, poz. 19). W konsekwencji skarżący, który takim rozkazem Ministra nie był wyznaczony do cz.p.o. szefa WSZW nie może zasadnie ani racjonalnie domagać się wyższej emerytury niż przyznana mu i wyliczona od uposażenia na ostatnio

zajmowanym stanowisku etatowym zgodnym z rozkazem personalnym Ministra Obrony Narodowej. W szczególności nie ma żadnego uzasadnienia jurystycznego teza skarżącego, że wysokość emerytury wojskowej powinna być ustalona od uposażenia pobieranego na czasowo zajmowanym stanowisku służbowym, którego przecież skarżący nie zajmował w dacie ustalenia uprawnień emerytalnych, zamiast od uposażenia przysługującego na ostatnio zajmowanym stanowisku etatowym, na które był wyznaczony rozkazem służbowym Ministra Obrony Narodowej. W konsekwencji nie zaistniały okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Dlatego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c.